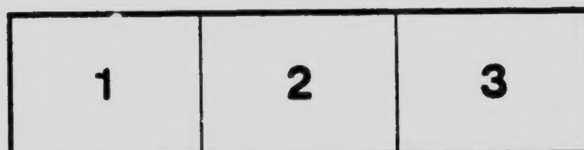
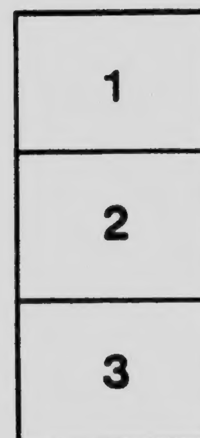
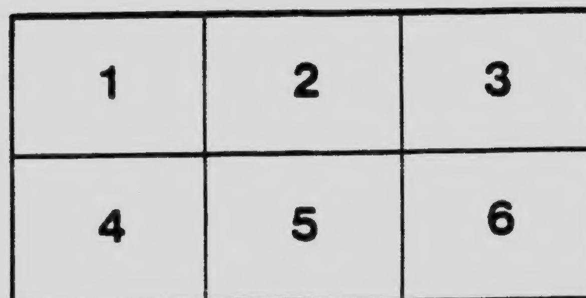

1
2
3

1
2
3

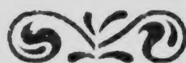

1
2
3
4
5
6

РОЗМОВА

ТВЕРЕЗОГО ПЯКА

ВАСИЛЯ

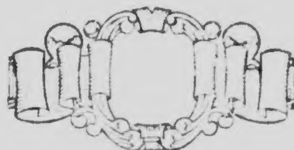
З ГОРІВКОЮ.

написав

Мартин Гринишин.

(Четверте виданє).

Накладом Руської Книгарні. 850 MAIN STREET

WINNIPEG, MAN.

РОЗМОВА

ТВЕРЕЗОГО ПІЯКА

ВАСИЛЯ

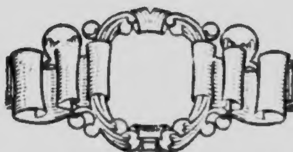
З ГОРІВКОЮ.

написав

Мартин Гринишин.

(Четверте виданє).

Накладом Руської Книгарні, 850 MAIN STREET
WINNIPEG, MAN.

ЛЮБЕНЬКИЙ ЧИТАТЕЛЮ!

Тую маленьку, але дуже пожиточну книжочку написав я для тебе, абись сам з розвагою єї читав і слухачам розказав, бо велике зло, яке в світі є, виходить з піяньства. Наколиб горілка мала бути для людий конечною і необходимою потрібностію, то Господь Бог булби так учинив, щоб булиби на нашій руській земли горілчані ріки, потоки та керниці, а коли їх нема, то она та горілка цілком до житя туземного непотрібона.

Тую розмову можна научити ся на память і по читальнях і инших торжествах яко монольог деклямувати, а то в такий спосіб, що оден цікавий молодець най вивчить ся на память добре все, що говорить Василь, а другий, що говорить горілка. Василь най стане за столом закритим скатертю най поставить на столї фляшку з водою, а під стіл най влїзе другий і говорить за горілку, а буде забава і сьміху повно.

Автор.

Гей! чудо на сьвіті, що піяк статкує
Горілку проклинає, що ю пив — жалує.

РОЗГОВІР
тверезого піяка з горілкою.

Василь.

Не рань моє серце, мила горілочко,
Іди геть з очий, лиха коханочко:
Сховай ся проклята най тя не виджу,
Як псе милом, так тобов ся бриджу.

Горілка.

Жартуєш, не слухаю того,
До голови влїзло тобі щось нового,
Вже третий раз ти ся зарікаєш,
Але все Василю мене попиваєш.

Василь.

Я не жартую, говорю статочно,
Тебе я нині лишаю конечно:
Пити я тебе ніколи не буду,
Узриш, що нужди я ся позбуду.

Горілка.

Давно ти таке уже говорив,
Але мене пити таки-сь не лишив;
Так і тепер не додержиш слова,
Бо горілки хоче твій живіт-голова.

Василь.

На ласці Божій стоїть річ ціла.
А Господь то видить, щось мя зиницила:
Вже тебе від нині пити не гадаю.
Я пити зарік ся, того ся тримаю.

Горілка.

Сумна то для мене тая ось новина.
Яка відміна? — що за причина?
Що тобі злого я учинила?
Чи тобі вірна всегда я не була?

Василь.

Най тя не несе, з твоєв вірностев.
Та ти отруя, заправлена злостев:
Бо кому служиш, кажу ти сьміло.
Губиш му душу, убиваєш тїло.

Горілка.

Все до церкви ходити тому треба,
Хто по смерти хоче йти до неба:
От коло церкви стоїть корчма всюда.
А в ній горілка для цїлого люда.

Василь.

Стара приповідка так оповідає:
Що де Бог церковцю свою закладає,
Там чорт корчмище своє ставляє.
І чесних людий на зле намовляє.

Горілка.

Ой добре, то добре, пани учили,
Що близько церкви корчми построїли.
Там можна вперед горілкою скріпити,
Заким ще будуть до церкви дзвонити.

Василь.

Велике ти людям милованє маєш,
Бо ти не одного у болото пхаєш:
Дзвонить му в голові, якби на дзвіниці
В очах єго церков як миска в полици.

Горілка.

Ах то велика на мене трівога,
Де ж ся подію сирота убога,
Тяжкі ах тяжкі завдаєш меній рани,
Коли мя лишаєш Васильку коханий.

Василь.

Що-ж меній до того, хочбись ся стекла,
Я не хочу іти до вічного пекла:
Богато чеснот ся опустило,
Як ся над міру горілки напило.

Горілка.

О ти тут дуже милиш ся чоловіче,
А в людий не однака натура на сьвіті,
Милостиню два рази дає напитий,
А в церкві плаче горілков залитий.

Василь.

Пяний як крокодиль плаче,
А трохи потому, як шалений скаче;
Пяного охота все тягне до злого,
Бридкий плюгавец буде хочби з кого.

Горілка.

Однакож рано я єсьм медициною,
І моїм любимцям потїхою єдиною;
Хто на жолудок тяжко захорує,
Горілка найкрасше єго вилікує.

Василь.

Не дражни мене некольна почваро;
Подібнась до чорта, паскудна машкаро,
Церков обдираєш, а коршму латаєш,
Жолудок лїчиш, а розум відбираєш.

Горілка.

Власне я людям розуму додаю,
Як його мало мають, в голову кладу;
Много розуму пяний посїдає,
Всїх любить мило розмавляє.

Василь.

Щезай облудо, не смій ся з людий,
Сиди собі в бочцї, або там згиний;
Не одного ти з одежи обдерла,
Або єму коня, та вола пожерла.

Горілка.

Що я Василю тут від тебе чую?
Ти лиш на мене всегда мав надію,
І коли тебе що-будь заболїло,
Ти мене напив ся, все поздоровіло.

Василь.

Я мислив, що ти щось чемного.
А ти як виджу, нїчо доброго;
Скоро я тебе коли напив ся,
То зараз з людьми даремно сварив ся.

Горілка.

Я тому не винна, що ви ся сварили,
Бо певно ви мало горілки пили;
Було богато потягнути тому,
Не був би трафив вже більше до дому.

Василь.

Гордая душе, маєш всякі викрутаси,
Ти всїм, що тя пють, даєш окраси;
Хто тя радо пє, той скоро погибає,
І всїляке щастє єго опускає.

Горілка.

Диви ся Василю, як ся добре мають,
Тоті, що горілку тую продають.
А ти вже мене не хочеш приняти,
Тож будеш того колись жалувати.

Василь.

Ти виджу плетеш самі небелиці.
Ті що продать, — не пють горілиці:
Тілько її людям таким продають.
Що в горілці як в Бозї надїю мають.

Горілка.

Коли хто горілки доброї напєсть ся.
Зараз перестане чим будь журить ся:
Здоровий як риба, добре му дїє ся.
Не знаючи смутку, весело сміє ся.

Василь.

Вже мя не зведеш, лиха облуднице.
Щезай геть від мене, бридка чарівнице.
Ти менї велику шкоду учинила.
Бось моє газдівство цїлком знївечила.

Горілка.

І та причина не з мене походить.
Що комусь на сьвітї зле ся поводить;
Бо всякий випадок на земли буває.
А чоловік як корабель по морю плаває.

Василь.

Найбільшу тобі в тім вину признаю,
Що так на світї тепер я бідую.
Бо ти менї много гроший забрала.
І в велику нужду мене-сь ти запхала

Горілка.

Ти мене ганьбиш уже на диво,
Ти ж більше гроший видав на пиво;
Пиво причинилось до всего зла твого,
Щось на жолудок хорував много

Василь.

Не правда твоя є, та вимівка,
Не кажи до мене ні одного слівка,
Бо пяний і за хліб нич не дбає,
А за горілку несе що лиш має.

Горілка.

Ей май розум, мій Василю любий,
А мене горілку возьми хотяй в зуби;
Жалувати будеш моєї уроди,
Червоної, жовтої і білої як води.

Василь.

Від молодости зрадливаєсь була,
Бо гріш остатний з череса добула;
Не раз мусів я без сорочки ходити,
Або без чобіт по болоті бродити

Горілка.

Як ти з любасков Юстинов пізнав ся:
Тогди то добре горілкою заляв ся:
Та хоч вона тобі горілки давала,
Але заплати від тебе не брала.

Василь.

Та що з того? проклятий шатане!
Кому-ж ся за тоє моя душа дістане?
Тепер треба милостиню платити,
Щоби своєї душі не загубити.

Горілка.

А пригадайно ти як красні дївочки,
Не жалували тобі горілочки,
Хоч тебе нею они частували,
Нич ти не стратив, бо свою давали.

Василь.

Все ся минуло, біда ся лишила,
Бо потому губа все горілки хтїла!
А як в кишени шелюга не було,
То за горілку і кожух ся заставило.

Горілка.

Однако я тобі все в пригоді була,
І много доброго я тобі вчинила;
Бо коли тебе зуб заболїв,
То перестав, як ти ся мене напив.

Василь.

Перестав правда, а лиш на годину,
А коли найбільше, то на одну днину;
А горілка ясла не раз так спалила,
Хоч був я голодний — то страва не мила.

Горілка.

Пригадай! колись був в дорозї,
А ще до того на острім морозї;
Я в корчмах бувала, тебе розгрівала,
А тепер за тоє ганьбу ту дістала.

Василь.

Твоє розгріванє, то огонь поганий,
Хто тобі вірить, єсть ошуканий;
Не оден умер від морозу того,
Обпивши ся трунку того проклятого.

Горілка.

Не гнївай ся на мене Василю,
Таж ти від мене мав велику силу;
Можеш пити мірно, хоч кождої недїлї,
То будеш здоров на души і тїлї.

Василь.

Знаю тя, ти як та кропива,
Що лиш дотулиш ся, а вона вжалила;
Я вже ся не хочу на тебе дивити!
І всїм раджу горілки не пити.

Горілка.

Прецїнь ти мусиш горілку вживати,
Бо як з приятелем будеш ся витати?
Або сусїд прийде треба погостити,
Як то з сусїдами без горілки жити?

Василь.

[illegible]

Горілка.

Нині, то час [illegible] поникаєш.
Не стало, а [illegible]:
Чи зла, чи добра, і [illegible] слова,
Коли від горілки загрілась голова.

Василь.

Милиш ся дуже, я не вчиню того,
[illegible] слова приреченого;
Вже в житю ти ми обридла,
Бо ти без мила мене оголила.

Горілка.

Ти покидаєш мене вже на віки,
Що я ти вірно служила на світі;
Вже ми прикро з тобою розмавляти,
Не знаю до кого тебе занізвати.

Василь.

Іди ти до біса, того ся не бою,
Бо я при своїм намірено стою;
І вже я не буду пити клятої горілки,
Хотяй би мене січено в кавалки.

Горілка.

Відступаю від тебе коли нарікаєш,
І вже ся ти мене цілком цураєш.
Увиджу як ти будеш жити,
Чи довго при пиві будеш робити.

Василь.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

ПІСНЯ

тверезого піяка о горілці.

Хто горілку пє,
Робить дуже зле,
Бо все з дому без сорому,
До корчми несе.

Хто горілку пє,
Робить дуже зле,
Тратить гроші без розкоші,
Потім бриндзю бє.

Хто горілку пє,
Душу в пекло пре,
Вона го палить, та із ніг валить,
З него ся сьміє.

Хто горілку пє,
Дуже бридкий є,
Жінку — діти, голі босі,
Із хати жене.

Хто горілку пє,
Ганьбить сам себе,
Бо і гроші і час тратить,
І все бідний є.

Хто горілку пє,
Гроший не має,
Бо він гроші до жидівської
Скрині складає.

Хто горілку пє,
Той нісно жиє,
Бо жидові а не собі,
На мясо несе.

Хто горілку пє,
Той безбожний є,
Бо до церкви мало ходить,
Часто жінку бє.

Хто горілку пє,
Съвят не съяткує,
Бо він з жидом на фірманку.
В неділю їде.

Хто горілку пє,
Часто слабує,
Бо горілка всїм пілкам.
Здоровлє псує.

Хто її не пє ,
Той все здоров є,
І честь має. гаразд знає.
І довго жиє.

Історія про Австрійського Архикнязя Рудольфа.

Що стало ся з Рудольфом? або Трагедія на замку Маєрлінґ. — Жите і таємнича смерть австрійського архикнязя Рудольфа і його **любки ба**ронівни Вечери. Також події з житя австрійського цісаря **Франца Йоси**фа I., цісаревої Єлисавети і жени Рудольфа архикнягині Стефанії. **З 26-ма** образками і портретами. 224 сторін друку. — Хто отже хоче **довідати ся** дечого про австрійських панующих і про загальні їхні відносини **до австрій**ської держави, хай перечитає собі сю книжку заборонену читати **в Австрії.**
Ціна сеї книжки **60ц**
В міцній оправі **80ц**

ІСТОРІЯ ПРО НЕЩАСЛИВУ АВСТРІЙСЬКУ ЦІСАРІВНУ.

Єлисавета, мучениця на австрійськім престолі у світлі правди. — Се є незвичайно правдива і гарна історія про житє цісаревої, її **поводжене і** мученичу смерть. В книжці сій є описана загадана смерть, подо**рожі і жи**тє Єлисавети. Граф Арошін показує перший раз характер сеї **високої пані,** пок., яка була, як далеко любила свій нарід і як богато спричи**нила ся до** помочи бідного поневоленого люду. В Австрії сю книжку заборо**нено дру**кувати. Книжка ся обіймає 224 сторін друку, з 30 гарними **образками і** портретами цісаря, цісаревої, прегарних замків і инших гарних **образків.**
Ціна сеї гарної книжки **60ц**

МАНДРІВКИ ТА ПРИГОДИ ШЛЯХТИЧА ЧВАНЬКІВСЬКОГО НА ПОЛЮ І НА МОРІ.

Сю книжку як зачнете читати то не зможете її покинути поки **не пе**речитаєте цілу, а що вже насмієте ся, то неможливо пером опис**ати. Які** то смішні пригоди він мав, що чогось подібного вже не читалисьте **в своїм** житю. 118 сторін друку, в оправі коштує всего **50ц**

ЧЕСКИЙ МУЧЕНИК ІВАН ГУС

Іван Гус у вязниці Констанції. — Його житє, наука і мучени**ча смерть.** — Наколи хочете знати хто був Іван Гус, що він учив і за що **його спа**лили на стосі, набудьте сю дорогоцінну книжку з якої довідаєте **ся про** його благородну душу і силу волі, якої не зломили кати аж до пос**лідної хви**лини його житя. Книжка має 10 розділів, 254 сторін, 17 образків. **В гар**ній тверцій оправі коштує всего **$1.50**
Величезний образ Івана Гуса перед Конціліом **$1.50**

Ruska Knyharnia

850 Main St. Winnipeg, Man.

